

מה שקיבלו את התורה במדבר דיקא כי בלא התורה נחשב כל העולם הפקר במדבר והכל יכולין לשלט בו חס ושלום. כי באמת הן בכלליות העולם קדם קבלת התורה והן בכל אדם בפרטיות, כל זמן שאינו נוהג כשורה חס ושלום ואינו מקים את התורה חס ושלום או העולם והאדם הם בבחינת הפקר, כי אין הפקר גדול מזה כשאין חושבין על אחריותו ותכליתו ומה יהיה ממנו בעלמא דאמי לאמר פטירתו.

כי אי אפשר להמלט מן המיתה בשום אופן אפלו כשיבא משיח במהרה בימינו גם אז יהיה מכרך כל אדם למות כמו שאמר רבנו ז"ל בפרש שאפלו משיח בעצמו ימות לא כמו שחושבין העולם ששיבוא משיח תתבטל המיתה כי לא כן הוא כפי לאם כן מאחר שאי אפשר להמלט מזה ואז יהיה עולם ארץ לעולמי עד ולנצח נצחים היש מקצר גדול מזה כשהולך אחר תאוות לבו ומפקיר עצמו מהחיים נצחים וכןו שאמר רבנו ז"ל ונדפס בשו"ת הר"ן שאמר רבנו ז"ל שהפקדות אין צריכין לעבודת ה' יתברך כי יכולין להיות איש כשר בלי הפקדות.

אמר אה"ע"פ שאצלי אין זה הפקדות כלל כי אצריבה להפך, הוא מפקר. הינו מי שאינו מפקיר עצמו בשביל ה' יתברך והו' מפקר באמת, אך אה"ע"פ אין אפלו מה שנקרא אצל העולם הפקדות וכו' גם זה אין צריכין כי יכולין להיות איש כשר בלי הפקדות, ע"פ שם.

נמצא שבאמת זה שאינו הולך בדרכי ה' והו' מפקר באמת כי אין הפקדות גדול מזה שמפקיר חיים נצחים וטוב אמתו ונצחי בשביל שעה קלה בשביל תענוגי עולם הזה שהוא כצל עובר וכל תענוגי מערבים במרייות כבעס ויגון ומכאובות ואין שום אדם שרודף אחר עולם הזה שהיה לו נחת ותענוג בעולם הזה כי כל מיו כעס ומכאובות כי העולם הזה מלא פגעים וצרות ויסורים ודאגות ומרייות גדול בכל עת ובכל שעה וכמוכא בש"ה אין רגע בלא פגע אין שבת אין שמשו וכו' וכו' ע"פ שם. ובמבאר אצלנו במקום אחר שבאמת אין נמצא גם אחד שהיה לו עולם הזה כלל.

ובנראה אין טוב באדם כי אם לרדף תמיד אחר התכלית האמתי תכלית הנצחי שהוא לעבד את ה' תמיד לסור מרע ולעשות טוב שזהו טוב אמתי

כשת עץ רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוי

סדר הנסיעה של
רבנו ז"ל לארץ ישראל (זל"ה)

עש ... וכבר נשמע מפיו הקדוש שאמר, כי יש צדיקים, שעברו וטרחו, עד שזכו לאיזה מדרגה ומעלה, כל אחד כפי מעלתו, כמו, למשל, אצל מלך, ששריו וזכין עלידי עבודתם כל אחד לאיזה מעלה, לאיזה התמנות גבוהה, כפי עבודתו, אבל על עצמו אמר, שהם היה יודע, שהוא עבדו באותה המעלה ומדרגה של אשתקד, אינו רוצה את עצמו כלל (ואמר בלשון גנאי על עצמו על ענין הצ"ל אם היה נשאר במדרגה של אשתקד), רק בכל פעם הוא עולה ממדרגה למדרגה.

עש ויש הרבה מאד בענין זה לספר, אך אי אפשר לספר כל זה בכתב כלל, בייאם יש שזכה לראות בעיניו ולשמע באזניו, היה יכול לשער בלבה מעט מקצת ענין זה, איך לעולם לא היה עומד על מדרגה אחת בשום פעם, רק תפק היה משתוקק לעלות למדרגה גבוהה יותר, עד שזכה וכו', וכן לעולם, והיה חרוש גדול בענין זה. וכל זה היה כפי תפיסתו הפשוטה, ויותר מזה יש בענין זה סתרי נסתרות, פלאי פלאות, ודי בזה:

עש ובענין תכלית הידיעה — אשר לא נדע, ספר בס"בן קצת עמנו איזה פעמים, איך בכל ידיעה יש זה התכלית, ועל"כן אה"ע"פ שזוכים לבוא לזה התכלית, אשר לא נדע, אה"ע"פ"כ עדין אין זה התכלית האחרון, כי עדין אין זה תכלית הידיעה כייאם בידיעה זו, וצריכים אחר"כ לטרוח לזכות לתכלית גבוהה יותר, לזכות למדרגת התכלית אשר לא נדע בידיעה הגבוהה יותר, וכן לעולם ... (והזמננו מעבר לדרך)

לנצח נצחים. נמצא מי שאינו מקבל על עצמו על תורה ומצוות הוא בחינת מפקר ובאמת הוא הפקר כי נסתלק ממנו שמירתו יתברך והכל יכולין לשלט בו וזמנו שמוציא בכלליות ישראל כשחטאו בימי בית ראשון שנבאו להם הנביאים שהיו כמו הפקר וישלטו בהם העושים כמו שכתוב בירמיה ל"ד הנני קרא לכם דרוור נאם ה' אל החרב וכו', ופרש רש"י שם הנני קורא לכם דרוור מאתי שאיני אדון לכם ותהיו הפקר אל החרב וכו' וכיוצא בזה בכמה פסוקים.

וזהו בחינת חרפן הבית

המקדש כי מתחמת עונותיהם הפקיר ה' יתברך את הבית המקדש עד ששלטו בו ידי זרים: כי קדם קבלת התורה וכן כשעזובין את התורה חס ושלום ואין מקימין אותה חס ושלום, אזי העולם חס ושלום בבחינת הפקר כי עקר קיום העולם הוא עלידי התורה. וישראל וכו' בכל העולם ומלא עלידי קבלת התורה ובשביל זה קבלו ישראל את התורה במדבר כי מדבר הוא מקום הפקר להורות שישראל וכו' בכל העולם מן ההפקר עלידי התורה כי קדם קבלת התורה הכל נחשב כמדבר שהוא הפקר. (והלכות הפקר ונכסי הגז, ג, אות א')

העלון מוקדש לע"נ
אליהו בן תמו
שיום פקודתו ט"ז בניסן
ת.נ.צ.ב.ה.

.. כי צריך להיות עקשן גדול

בעבודת השם ..

(מ"ב מ"ד)

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (והנה"ט)
טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן נחמן מאומן** ליבות לכל הישועות

עש ... נמצא, שלעולם אין יודעין כלל, ואף-על-פירכן לא התחיל ענין להשיג התכלית (וכבר מבאר מזה קצת בדבריו במקום אחר), וענין זה עמק ונסתר מאד מאד. ועוד יש בענין זה, מה ששמענו פעם אחת אחר פסח, והבאר במקום אחר, אם ירצה השם:

עש פעם אחד שלח מלך אחד שלשה אנשים למדינה עם דבר-סתר למלך אחר, הם עברו בתוך המדינות, שהיו שם חולקים על המלך. והראשון נהג עצמו בחכמה והעלים הענין למלך, ועבר המדינה, ולא הבינו כלל שיש לו דבר-סתר; והשני עבר לשם, ועמדו בני המדינה על הדבר, והבינו שיש לו דבר-סתר, ותפסו אותו ושיגדו להם, ועשה בחכמה או בבורה ונמלט מידם; והשלישי עבר שם, ועמד עליו גס-בן, והבינו בו שיש לו סוד, ותפסו אותו, והיו מענים אותו בכמה וכמה ענינים, הרבה מאד, וכל מה שעשו לו ענינים וסורים וצרות גדולות, והוא לא הגיד דבר, ועמד בנפשו ולא גלה הסוד, עד אשר ראו שאין מועיל לו שום דבר, והניחוהו, (כי חשבו: מסתמא אינו יודע כלל), ועבר וכל להמלך:

עש והיו חוקרים למי מהשלש הנ"ל מגיע שכן יותר: קצתם אמרו — להראשון מגיע יותר, שעשה בחכמה והעלים לגמרי; קצתם אמרו — להשני מגיע יותר, שכבר עמדו על דעתו ואף-על-פירכן נמלט מהם בחכמתו וכו' כנ"ל. אמר המלך: להשלישי מגיע שכן יותר מבכלם, כי כבר נתפס במצודתם, ובדאי גם הוא היה יודע להעלים, אך לא עלתה בידו, ונתפס בידם, וענו אותו, וסרו אותו ביסורים וענינים כאלו, שאם היה מגלה סוד אחד, היו הכל רצים אחריו, ואף-על-פירכן עמד בנפשו כזה, ולא גלה דבר, על-כן מגיע לו שכן יותר מבכלם: (ותגמול מובן קצת מעט למדינים)

חוק חוק ונתחזק

ברוך הנותן ליעקב כח ולאין אונים

עצמה ירבה

תם ונשלם שכן לאל בורא עולם

